

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 188/2011-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti I. P., K., zastúpeného advokátom JUDr. V. Z., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999, za účasti Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. P. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Okresnému súdu Bratislava III prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. I. P. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť I. P. trovy konania v sume 456,18 € (slovom štyristopäťdesiatšesť eur a osemnásť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. Z., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 188/2011 z 12. mája 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal ešte v roku 1999 na Okresnom súde Pezinok štyri žaloby o zrušenie užívacieho práva vo vzťahu k pozemkom označeným v žalobách, pričom po zrušení Okresného súdu Pezinok (31. decembra 2004) sa vecne a miestne príslušným na prerokovanie a rozhodnutie veci vedenej pod sp. zn. 15 Nc 86/1999 stal Okresný súd Bratislava III.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jeho právnej veci právoplatne skončené.

Okrem toho, že sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, žiadal, aby mu bolo priznané aj finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € a úhrada trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním z 30. októbra 2010, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„V súvislosti s ústavnými sťažnosťami p. I. P. ako predstaviteľ štátnej správy Okresného súdu Bratislava III udávam, že spisy sp. zn. 5 C 724/1997, 15 Nc 84/01, 15 Nc 86/99 a 15 Nc 94/99 napadli na Okresný súd Pezinok, na ktorom boli spisy 15 Nc 84/01, 15 Nc 86/99 a 15 Nc 94/99 vybavené ako skončené inak z dôvodu, že Okresný súd Pezinok v konaní č. k. 5 C 724/1997-53 zo 17. 05. 2004 uznesením pripustil zmenu návrhu tak, že nároky, ktoré si sťažovateľ uplatňoval v konaniach 15 Nc 84/01, 15 Nc 86/99 a 15 Nc 94/99, sa stali predmetom sporu v konaní sp. zn. 5 C 724/1997 a tieto spisy boli pripojené ako skončené inak ku spisu 5 C 724/1997.

Okresný súd Pezinok bol zrušený k 31. 12. 2004 s tým, že výkon súdnictva prešiel na Okresný súd Bratislava III v zmysle zák. č. 371/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Nakoľko spisy č. k. 15 Nc 84/01, 15 Nc 86/99 a 15 Nc 94/99 boli vybavené ako skončené inak ešte pred prechodom výkonu súdnictva na Okresný súd Bratislava III, neboli ani predmetom odovzdávajúcich protokolov z Okresného súdu Pezinok na Okresný súd Bratislava III. Predmetom prechodu a odovzdávacieho protokolu bol len spis 5 C 724/1997 na Okresný súd Bratislava III vedený pod sp. zn. Pk-5 C 724/1997...“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 20. apríla 2011, v ktorom okrem iného uviedol:

„Z podania podpredsedníčky Okresného súdu Bratislava III zo dňa 30. 10. 2010 vyplýva, že spis 15 Nc 86/99 bol vybavený ako skončený inak z dôvodu, že Okresný súd

Pezinok v konaní 5 C 724/1997 zo 17. 5. 2004 uznesením pripustil zmenu návrhu tak, že nároky, ktoré si sťažovateľ uplatňoval v konaní 15 Nc 86/99 sa stali predmetom sporu v konaní 5 C 724/1997 a tento spis bol pripojený ako skončený inak ku spisu 5 C 724/97.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že nemá vedomosti o pripustení zmeny návrhu, ani mu nebolo doručené uznesenie o spojení konania 15 Nc 86/99 s konaním 5 C 724/97 ani o právoplatnom skončení tohto konania inak.

Pripojenie spisu 15 Nc 86/99 ako skončeného inak k spisu 5 C 724/99 považuje za nezákonný postup súdu...

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ zastáva názor, že vec nie je doteraz právoplatne skončená, že súd svojím postupom pochybil, preto v celom rozsahu trvá na svojej sťažnosti...“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 15 Nc 86/1999 ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

- 17. decembra 1999 boli Okresnému súdu Pezinok doručené 4 žaloby, ktorými sa sťažovateľ domáhal „*zrušenia dohody o obhospodarovaní z roku 1953*“ a priznania s tým súvisiacich finančných nárokov,

- 14. marca 2002 zákonná sudkyňa v úradnom zázname uviedla argumenty, ktorými zdôvodnila doterajšie nekonanie vo veci,

- 3. júna 2002 bola Okresnému súdu Pezinok doručená sťažovateľova „*žiadost' o vylúčenie sudcu*“ odôvodnená doterajšou nečinnosťou vo veci,

- 13. júna 2002 bol občianskoprávnou kanceláriou Okresného súdu Pezinok vyhotovený úradný záznam, z ktorého vyplýva, že štyri žaloby sťažovateľa boli „*na základe rozhodnutia predsedu okresného súdu*“ zapísané pod sp. zn. 15 Nc 86/99,

- 3. júla 2002 Okresný súd Pezinok vyzval sťažovateľa, aby v lehote 15 dní odstránil nedostatky v štyroch podaniach doručených 17. decembra 1999,
- 15. júla 2002 bola Okresnému súdu Pezinok opätovne doručená sťažovateľova „žiadost' o vylúčenie sudcu“ odôvodnená jeho doterajšou nečinnosťou vo veci,
- 15. júla 2002 sťažovateľ na základe výzvy Okresného súdu Pezinok doplnil a opravil štyri podania zo 17. decembra 1999,
- 15. júla 2002 bola Okresnému súdu Pezinok doručená žiadost' o oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 1. augusta 2002 zákonná sudkyňa konštatovala, že do spisu nebola založená proti nej vznesená námietka zaujatosti, ďalej žiadala, aby do spisu bolo založené opatrenie predsedu Okresného súdu Pezinok, na základe ktorého sú štyri žaloby sťažovateľa vedené pod sp. zn. 15 Nc 86/99,
- 13. augusta 2002 predseda Okresného súdu Pezinok odpovedal na sťažnosť sťažovateľa na priet'ahy v konaní,
- 19. septembra 2002 vyzval Okresný súd Pezinok odporcu, aby sa v lehote troch dní vyjadril k pripojenej námietke zaujatosti zákonnej sudkyne,
- 22. novembra 2002 zákonná sudkyňa dala kancelárii pokyn na predloženie predmetného spisu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti,
- 9. júna 2003 bol krajskému súdu predložený spis na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti,
- 13. novembra 2003 bolo Okresnému súdu Pezinok doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 7 NcC 11/03 z 31. októbra 2003, v ktorom krajský súd vyslovil, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prerokovania a rozhodovania vo veci,
- 1. decembra 2003 zákonná sudkyňa dala pokyn kancelárii na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom konania,
- 18. decembra 2006 bola Okresnému súdu Bratislava III doručená „Žiadost' o informáciu o spise“ týkajúca sa štyroch žalôb podaných Okresnému súdu Pezinok ešte 17. decembra 1999.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade obsahu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť prerokúvanej veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o sťažovateľom podaných žalobách o zrušenie užívacieho práva k pozemkom patrí do bežnej agendy všeobecných súdov. Vzhľadom na stav, v akom sa preskúmané konanie nachádza v čase meritórneho prerokovania sťažnosti, nemožno z doterajšieho postupu okresného súdu vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by príčinou jeho doterajšej dĺžky mohla byť právna alebo faktická zložitosť prerokúvanej veci.

2. Čo sa týka správania sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd konštatuje, že nezistil také relevantné skutočnosti, ktoré by v súvislosti s namietaným postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo potrebné pripísať na jeho ťarchu. Napriek tomu považuje však za potrebné zmieniť sa o neúplnosti sťažovateľom podaných žalôb, čo podľa názoru ústavného súdu pri sústredenom postupe nebránilo okresnému súdu postupovať v napadnutom konaní plynulo a v primeranej lehote vo veci meritórne rozhodnúť.

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Ústavný súd v súvislosti s uvedeným poukazuje na to, že podľa príslušných ustanovení zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov s účinnosťou od 1. januára 2005 prešiel výkon súdnictva v danej veci z Okresného súdu Pezinok na Okresný súd Bratislava III. Neoddeliteľnou súčasťou prechodu súdnictva v danej veci je aj prenesenie zodpovednosti za prieťahy v konaní, a preto v tomto zmysle je potrebné hodnotiť napadnuté konanie ako celok.

Zo sťažnosti a z predloženého súdneho spisu ústavný súd vyplýva, že napadnuté konanie začalo v roku 1999 podaním štyroch žalôb sťažovateľa Okresnému súdu Pezinok, konanie o ktorých bolo vedené pod sp. zn. 15 Nc 86/1999. Podľa vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu z 30. októbra 2010, ako už bolo spomenuté, vec vedená pod sp. zn. 15 Nc 86/1999 bola skončená inak „z dôvodu, že Okresný súd Pezinok v konaní č. k. 5 C 724/1997 zo 17. 05. 2004 uznesením pripustil zmenu návrhu tak, že nároky, ktoré si sťažovateľ uplatňoval v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999, sa stali predmetom sporu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 724/1997 a spis 15 Nc 86/1999 bol pripojený ako skončený inak ku spisu sp. zn. 5 C 724/1997“.

Ústavný súd, tak ako už uviedol v uznesení o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie z 12. mája 2011, nemôže akceptovať tvrdenie podpredsedníčky okresného súdu, že nároky, ktoré si sťažovateľ uplatňoval v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999, sa stali

predmetom konania vedeného pod sp. zn. 5 C 724/1997. Z uznesenia Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5 C 724/1997 zo 17. mája 2004 takáto skutočnosť nevyplýva, a keďže v súdnom spise okresného súdu sp. zn. 15 Nc 86/1999 sa nenachádza ani uznesenie o spojení tejto veci s vecou vedenou pod sp. zn. 5 C 724/1997, ústavnému súdu rovnako ako sťažovateľovi neostáva než konštatovať, že napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

Vychádzajúc z doterajšieho priebehu napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že v období od jeho začatia (17. december 1999) až do 1. decembra 2003 sa postup Okresného súdu Pezinok v merite veci vyznačoval neefektívnosťou, resp. nečinnosťou. Ústavný súd ďalej konštatuje, že od 1. decembra 2003, keď zákonná sudkyňa dala pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 7 NcC 11/03 z 31. októbra 2003 (o nevyhlásení zákonnej sudkyne z prerokovania a rozhodovania veci) účastníkom konania, nebol až dosiaľ vo veci vykonaný žiaden ďalší procesný úkon, z čoho vyplýva, že Okresný súd Pezinok a Okresný súd Bratislava III boli v tejto veci nečinné v trvaní viac ako sedem rokov.

Vzhľadom na uvedené a berúc do úvahy najmä skutočnosť, že preskúvané konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 11 rokoch jeho trvania, pričom jeho doterajší priebeh je poznačený nečinnosťou ako celok (vo veci samej nebol urobený ani jeden úkon) a sťažovateľ sa o tento stav konania žiadnym relevantným spôsobom nepričinil, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu vzhľadom na to, že namietané konanie nebolo ku dňu meritórneho

prerokovania sťažnosti právoplatne skončené, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa v napadnutom konaní nachádza sťažovateľ.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia v sume 7 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že v dôsledku nečinnosti okresného súdu sa dlhodobo nachádza v stave právnej neistoty.

Cieľom finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'účinenia. Pri určení finančného zadost'účinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'účinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na viac ako 7-ročnú nečinnosť okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999, ktoré od jeho začatia trvá už viac ako 11 rokov, a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie

sumy 5 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. V. Z. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vrátane dane z pridanej hodnoty za tri úkony právnej služby (dva úkony uskutočnené v roku 2010 a jeden úkon uskutočnený v roku 2011) spolu v sume 456,18 €.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov konania je nižšia ako suma vypočítaná ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a neodporuje tejto vyhláške.

Ústavný súd preto priznal úhradu trov konania v sume vyčíslenej právnym zástupcom sťažovateľa.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011